Τό φύλλον δραχ. 2.50 καί διά τό Ἐξωτερικόν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθέν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος — *Ἀθῆναι, 25 Νοεμβρίου 1939* — *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 52*

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ προηγούμ. καὶ τέλος—

Ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸν μακρὺ κατάλογο τῶν πνιγμένων τῆς χρονιᾶς ἐκείνης, χωρίζοντάς τους σὲ μῆνες. Τὰ δυστυχήματα τοῦ τελευταίου Σεπτέμβρη ἀνέφεραν σχεδὸν μόνον ξένους ἢ ἀνύπαντρους, μὰ ὡστόσο ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε μ' ὅλη τή δύναμη μέσα στὴ θρησκευτικὴ σιγή:

«9 Σεπτεμβρίου. — Γολέττα *Φλόρι Ἀντερσον*. Ἀπωλέσθη αὐταν-δρος εἰς τὰς νήσους Τζώρτζ.

«Ρουμπὲν Πίλμαν, πλοίαρχος, 50 ἐτῶν, ἄγαμος. Γκλῶστερ».

«Ἔμιλ Ὄλσεν, 19 ἐτῶν, ἄγαμος. Δανία».

«Ὀσκὰρ Στάνμπεργκ, 35 ἐτῶν, ἄγαμος. Σουηδία».

«Κὰρλ Στάνμπεργκ, 28 ἐτῶν. Γκλῶστερ».

«Πέδρο, ἴσως ἐκ Μαδέρας, ἄγαμος. Γκλῶστερ».

«Ἰωσὴφ Γουέλς, 30 ἐτῶν, ἐξ Ἁγίου Ἰωάννου, Νέα Γῆ».

—Ὄχι, ἦταν ἀπὸ τὴν ΑὐγούσταΙ φώναξε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴ μέση τῆς σάλλας.

— Στὸν Ἅγ. Ἰωάννη ἐπιβιβάσθηκε, εἶπε ὁ ἀναγνώστης κοιτάζοντας νὰ ἰδῆ.

— Τὸ ξέρω, μὰ εἶναι ἀπὸ τὴν Αὐγούστα. Ἦταν ἀνηψιός μου.

Ὁ ἀναγνώστης ἔκανε μὲ τὸ μολύβι του μιὰ διόρθωση στὸ περιθώριο καὶ ξανάρχισε:

«Εἰς τὴν αὐτὴν γολέτταν: Τσάρλι Ρίτσι, Λίβερπουλ Νέας Σκωτίας, 33 ἐτῶν, ἄγαμος.

«27 Σεπτεμβρίου. — Ὄρβιν Ὄλαρντ, 39 ἐτῶν, ἔγγαμος. Ἐπνίγη ἔξω ἀπὸ τὸ Ἤστερν Πόϊντ».

Τὸ χτύπημα ἦταν δυνατό, γιατὶ μιὰ ἀπὸ τὶς χῆρες ἔγειρε στὴν καρέκλα της, σταυρώνοντας καὶ ξεσταυρώνοντας τὰ χέρια της. Ἡ κυρία Τσέϋν, ποὺ ἴσαμε τώρα εἶχε ἀκούσει μὲ τὰ μάτια διάπλατα, ἔπνιξε ἕνα λυγμό. Ἡ μητέρα τοῦ Ντὰν ποὺ καθόταν λίγες καρέκλες παραπέρα, τὴν ἄκουσε κι' ἔτρεξε κοντά της. Ἡ ἀνάγνωση προχωροῦσε. Ὅταν ἔφτασε στὸν Γενάρη καὶ στὸν Φλεβάρη τὰ ναυάγια ἦταν πυκνὰ σὰν τὸ χαλάζι καὶ οἱ χῆρες ἀνάπνεαν τώρα πιὰ μόνο μὲ σφιγμένα δόντια.

«14 Φεβρουαρίου.— Γολέττα *Χάρυ Ράντολφ*. Ἄζα Μύζι, ἔγγαμος, 32 ἐτῶν. Ἀνηρπάγη ἀπὸ κῦμα».

«23 Φεβρουαρίου.— Γολέττα *Τζίλπερτ Χόπ*. Ροβέρτος Μπῆβον 29 ἐτῶν ἐκ Πούπνικο, Νέας Σκωτίας. Ἀπωλέσθη κατὰ τὸ ψάρεμα».

Ἡ γυναίκα του ὅμως βρισκόταν μὲς στὴν σάλλα. Ἀκούστηκε μιὰ πνιγμένη φωνὴ ποὺ κόπηκε σχεδὸν ἀμέσως καὶ μιὰ νεαρὴ γυναίκα βγῆκε ἔξω τρικλίζοντας. Ὁ Χάρβεϋ εἶδε ἕνα πόλισμαν ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ φωνάζῃ ἕνα ἀμάξι.

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε ἐξαφανίζοντας τὸ λαμπρὸ φωτεινὸ τετράγωνο, ποὺ σχημάτισε μὲ τὸ ἄνοιγμά της ὁ ἥλιος στὸ πάτωμα καὶ τὰ μάτια τοῦ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μιὰ χαριτωμένη ἀγγλεζοπούλα
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

Χάρβεϋ γύρισαν πίσω στὸν ἀναγνώστη ἐπάνω στὴν ἐξέδρα καὶ στὸν ἀτελείωτο κατάλογό του :

«13 Ἀπριλίου.—Γολέττα *Μάμι Νταύκλας*, ἀπωλέσθη αὔτανδρος εἰς τὸν Μπάγκο.

Καὶ ὁ θλιβερὸς κατάλογος ἐξακολουθοῦσε ὁλοένα. Ὁ Χάρβεϋ ἔνοιωθε τὸ λαιμό του κλειστὸ καὶ τὸ στομάχι του ἀνακατεμμένο, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ πλοῖο.

«10 Μαΐου.— Γολέττα *Ἐδῶ Εἴμαστε*. Ὄττο Σβέντσον, ἐτῶν 20, ἄγαμος ἀπὸ τὸ Γκλῶστερ. Ἀνηρπάγη ἀπὸ τὰ κύματα.

Πάλι μιὰ πνιγμένη σπαρακτικὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σάλλας.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔρθῃ, δὲν ἔπρεπε! εἶπε ὁ Μεγάλος Τζὰκ ξεροβήχοντας γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησή του.

— Μὴ μὲ σπρώχνεις, Χάρβεϋ, ἔκανε ὁ Ντάν.

Ὁ Χάρβεϋ ἄκουσε τὴ φωνή, μὰ τὸ ὑπόλοιπο δὲν ἦταν γι' αὐτὸν παρὰ ἕνα ζοφερὸ σκοτάδι, ποὺ τὸ ἐσχίζαν κάτι πύρινοι δίσκοι. Ὁ Ντίσκο ἔσκυψε πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ μιλήσῃ τῆς γυναίκας του ποὺ βρισκόταν καθισμένη μὲ τὸ ἕνα χέρι της περασμένο γύρω ἀπὸ τὴ μέση τῆς κυρίας Τσεϋν καὶ μὲ τ' ἄλλο πιάνοντας τὰ χέρια της ποὺ γύρευαν ἀπὸ κάπου νὰ γαντζωθοῦν.

— Σκύψτε τὸ κεφάλι σας. Δὲν εἶναι τίποτε. Θὰ περάσῃ, τῆς ἔλεγε.

— Δὲν μπο-ο-ρῶ! Ἀ-φῆ-στε με! ἔκανε ἡ κυρία Τσεϋν, δίχως νὰ ξέρῃ καλὰ-καλὰ τί λέει.

— Πρέπει, ἔλεγε ἡ κυρία Τρούπ. Τὸ ἀγόρι σας λιποθύμησε. Καμμιὰ φορὰ τὸ παθαίνουν, ὅταν βρίσκονται στὴν ἀνάπτυξη. Ἔλατε νὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ. Ἔλατε, ἡσυχάστε. Ἔλατε μαζί μου. Μπᾶ, καλή μου κυρία, εἶμαστε κι' οἱ δυό μας γυναῖκες καὶ ὑποχρέωσή μας εἶναι νὰ φροντίζουμε τοὺς ἄνδρες μας.

Τὸ πλήρωμα τοῦ *Ἐδῶ Εἴμαστε* βγῆκε ἔξω σύσσωμο σὰν σωματοφυλακὴ καὶ ὁ Χάρβεϋ ποὺ ξάπλωσαν σ' ἕνα μπάγκο ἔξω στὸ διάδρομο, ἦταν ἕνας Χάρβεϋ κατακίτρινος καὶ ἐλεεινός.

— Φαίνεται πὼς εἶναι γιὸς τῆς μαμᾶς του, ἦταν ἡ μόνη παρατήρηση ποὺ ἔκανε ἡ κυρία Τρούπ, καθὼς ἡ μητέρα ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὸ παιδί της.

— Πῶς μπόρεσες νὰ φαντασθῇς πὼς ἦταν δυνατὸν ν' ἀνθέξῃ σ' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; φώναξε ἡ κυρία Τσεϋν, ἀγανακτισμένη, στὸν ἄνδρα της, ποὺ ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε μιλήσει καθόλου. Ἦταν φρικτό! φρικτό! Δὲν ἔπρεπε νἀρθοῦμε. Εἶσαι καλύτερα τώρα, ἄγγελέ μου;

Κατὰ βάθος ὅλα αὐτὰ ἔκαναν τὸν Χάρβεϋ νὰ αἰσθάνεται ντροπὴ ἀπερίγραπτη.

—Ὤ, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι ἐντελῶς καλά, εἶπε ὁ Χάρβεϋ βάζοντας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Θὰ μὲ πείραξε τίποτε ποὺ ἔφαγα τὸ πρωΐ.

—Ὁ καφὲς ἴσως, εἶπε ὁ Τσεϋν, ποὺ τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε ἀλλάξει ὁλότελα ἔκφραση, σὰν νὰ ἦταν σκαλισμένα τὰ χαρακτηριστικά του ἀπάνω σὲ χαλκό. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φύγουμε.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τοῦ ἔκανε περισσότερο καλὸ ἂν κατεβαίναμε στὸ λιμάνι, εἶπε ὁ Ντίσκο. Ἐδῶ πάει κανεὶς νὰ σκάσῃ μέσα σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ξένους καὶ ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ ὠφελήσῃ τὸν Χάρβεϋ.

Ὁ Χάρβεϋ δήλωσε πὼς ποτὲ δὲν εἶχε αἰσθανθῆ καλύτερα τὸν ἑαυτό-του· μὰ μόνον ὅταν κατέβηκαν κάτω καὶ εἶδε τὸ *Ἐδῶ Εἴμαστε* φρεσκοβαμμένο καὶ καθαρισμένο στὴν προβλῆτα τοῦ Γούδερμαν, μόνον τότε πέρασε ἡ ἀδιαθεσία του καὶ τὴν καρδιά του πλημμύρισε ἕνα περίεργο αἴσθημα ἀπὸ ὑπερηφάνεια ἀνακατεμμένη μὲ βαθειὰ θλίψη. Τοῦ ἐρχόταν νὰ καθίσῃ σ' ἕνα μπάνκο καὶ νὰ κλάψῃ δυνατὰ ἀπὸ τὸν πόνο του ποὺ ἡ μικρὴ γολέττα θὰ ἔφευγε. Ἡ κυρία Τσεϋν, περπατοῦσε κλαίγοντας ἀδιάκοπα καὶ λέγοντας τὰ πιὸ παράξενα πράγματα στὴν κυρία Τρούπ ποὺ τὴ καΐδολογοῦσε σὰν νὰ ἦταν μικρὸ παιδάκι, σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ ὁ Ντάν, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ ἰδῇ παρόμοια χάδια ἀπὸ ἐξ χρονῶν, ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ δυνατά.

Ἔτσι τὸ παλιὸ πλήρωμα—ὁ Χάρβεϋ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰν νὰ ἦταν ὁ πιὸ γέρος θαλασσόλυκος—ἐπήδησε μέσα στὴν γέρικη γολέττα, ἐνῶ ὁ Χάρβεϋ ἔλυνε τὶς πρυμάτσες ἀπὸ τοὺς χαλκάδες ποὺ ἦταν δεμένοι. Ὕστερα σπρώχνοντας μὲ τὰ χέρια τους τὸ πέτρινο πεζούλι ἔκαναν τὴ γολέττα νὰ γλυστρήσῃ σ' ὅλο τὸ μάκρος τῆς προκυμαίας. Ὁ καθένας εἶχε τόσα πράγματα νὰ εἰπῇ, ὥστε κανεὶς δὲν εἶπε τίποτα τὸ ἐξαιρετικό. Ὁ Χάρβεϋ θύμιζε στὸν Ντὰν νὰ προσέχῃ τὶς πιόττες τοῦ μπάρμπα Σάλτερς καὶ τὴν ἄγκυρα τῆς ψαρόβαρκας τοῦ Πὲν καὶ ὁ Μεγάλος Τζὰκ ἐξόρκιζε τὸν Χάρβεϋ νὰ μὴν ξεχάσῃ τὰ ναυτικὰ μαθήματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει· μὰ τὰ ἀστεῖα φαίνονταν ἄνοστα μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες καὶ δύσκολα μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς τὸν εὔθυμο, ὅταν τὸ πράσινο νερὸ ποὺ σὲ χωρίζει ἀπὸ τοὺς φίλους σου γίνεται ὁλοένα φαρδύτερο.

—Ἴσα τὸ φλόκο καὶ τὴ μετζάνα! φώναξε ὁ Ντίσκο πιάνοντας τὸ τιμόνι, καθὼς ἄρχισε νὰ φυσάῃ τὸ ἀεράκι. Θὰ ξαναΐδωθοῦμε, Χάρβεϋ. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ σὲ σκέπτομαι πολὺ ἐσένα καὶ τοὺς δικούς σου.

Ὕστερα ἡ γολέττα ξεμάκρυνε τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσε πιὰ ν' ἀκούσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ κάθησαν γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν ποὺ θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Καὶ ἡ κυρία Τσεϋν ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ πάντα.

— Μπᾶ, καλή μου κυρία, εἶπε ἡ κυρία Τρούπ. Εἶμαστε κι' οἱ δυό μας γυναῖκες. Δὲν θὰ σᾶς ξαλαφρώσῃ διόλου τὴν καρδιὰ νὰ κλαῖτε ἔτσι. Ἐμένα ποτέ μου δὲν μὲ ἀνακούφισε. Κι' ὅμως ὁ Θεὸς ξέρει ἂν δὲν εἶχα λόγους νὰ κλάψω.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, στὴν ἄλλη ἀκτὴ τῆς Ἀμερικῆς, ἕνας νέος ἀνέβαινε μέσα στὴν βαρειὰ θαλασσινὴ ὁμίχλη ἕνα δρόμο ὅπου φυσομανοῦσε ὁ ἄνεμος κι' ὅπου ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑψώνονταν οἱ πολυτελέστερες βίλλες. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀκριβῶς καθὼς στεκόταν μπροστὰ ἀπὸ μιὰ σιδερένια καγκελλόπορτα, ξεπρόβαλε ἕνας ἄλλος νέος καβάλλα σὲ ἄλογο—γιὰ χίλια δολλάρια τὸ ἄλογο αὐτὸ θὰ ἦταν πουλημένο χάρισμα. Καὶ νὰ τί εἶπαν μεταξύ τους :

— Γειά σου, Ντάν!

— Γειά σου, Χάρβεϋ!

— Τί καλὰ νέα ἔρχεσαι νὰ μοῦ πῇς ;

—Ἔ, μοῦ φαίνεται πὼς ὅπου καὶ νάναι σὲ τοῦτο τὸ ταξίδι θὰ μὲ κάνουν νὰ φορέσω τὰ γαλόνια τοῦ δεύτερου πλοίαρχου. Καὶ σύ; Κοντεύεις νὰ ξεμπερδέψῃς τέλος πάντων μ' αὐτὸ τὸ παναθεματισμένο τὸ κολλέγιο;

— Μπᾶ, τραβάει σὲ μάκρος. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια τὸ κολλέγιό μου οὔτε νὰ συγκριθῇ δὲν μπορεῖ μὲ τὸ γέρικό μας *Ἐδῶ Εἴμαστε*, ὅπως κι' ἂν ἔχῃ ὅμως, πρὶν ἔρθῃ τὸ φθινόπωρο θὰ μπῶ γιὰ καλὰ στὴ δουλειά.

— Δηλαδὴ στὰ βαπόρια μας.

—Ἔ βέβαια, σὲ τί ἄλλο; Γιὰ περίμενε λιγάκι ν' ἀπλώσω τὸν γάντζο μου ἐπάνω καὶ νὰ ἰδῇς τί ἔχει νὰ γίνῃ!

— Τὸ περιμένω, εἶπε ὁ Ντὰν μ' ἕνα ἀνοικτόκαρδο χαμόγελο, καὶ καθὼς ὁ Χάρβεϋ πήδησε ἀπὸ τἄλογο καὶ τὸν ρώτησε ἂν θὰ ἔμπαινε μέσα: Καὶ βέβαια. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἄλλωστε ἐδῶ. Μὰ δὲ μοῦ λές, ὁ γιατρὸς ποὺ

νὰ εἶναι; Κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες θὰ τὸν πιάσω νὰ τὸν πνίξω αὐτὸν τὸν σαχλοαράπη, νὰ πάῃ στὸν φοῦντο μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἀνόητα ἀστεῖα του.

Ἀπὸ πίσω τους ἀκούστηκε ἕνα σιγανὸ μὰ θριαμβευτικὸ γέλιο καὶ ὁ πρώην μάγειρας τοῦ *Ἐδῶ Εἴμαστε* ξεπρόβαλε μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Χάρβεϋ κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

—Ὁμίχλη, ὅπως στὸν Μπάνκο, ἐ γιατρέ; εἶπε ὁ Ντὰν σὲ συμφιλιωτικὸ τόνο.

Ὁ ἀράπης ὅμως ποὺ εἶχε τὸ προφητικὸ χάρισμα δὲν ἀπάντησε ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ χτυπώντας φιλικὰ τὸν Ντὰν στὸν ὦμο, τοῦ φώναξε στ' αὐτὶ τὴν παλιὰ προφητεία :

—Ἀφέντης - δοῦλος. Δοῦλος - ἀφέντης. Θυμᾶσαι, Ντὰν Τρούπ, τί σοῦ εἶπα τότε στὸ *Ἐδῶ Εἴμαστε*;

—Ἔ, νὰ σοῦ πῶ, δὲν θ' ἀρνηθῶ πὼς κι' ἂν εἶναι ἀκόμη ἔτσι, δὲν μοῦ κακοφαίνεται καθόλου, ὅπως παρουσιάζονται τὰ πράγματα, εἶπε ὁ Ντάν. Ἄ, ἦταν στ' ἀλήθεια ἕνα γερὸ καραβάκι τὸ *Ἐδῶ Εἴμαστε* κι' ὁμολογῶ πὼς τοῦ χρωστῶ πολλὰ—σ' αὐτὸ καὶ στὸν μπαμπᾶ.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Χάρβεϋ Τσεϋν.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΩΝ»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

Ἔχω ἕνα τούμπανο μικρό,
Ταραπατάν... ταραπατάν...
Κι' ὅλοι, σὰν τὸ τρελλοχτυπῶ,
Πῶς μὲ κοιτᾶν... πῶς μὲ κοιτᾶν...

Τρέχω στοὺς δρόμους συντροφιὰ
Μὲ τὸ στρατό... μὲ τὸ στρατό...
Μὲ ἥλιο γιὰ μὲ συγνεφιὰ
μαζὶ μ' αὐτὸν περπατῶ...

Μπροστὰ πηγαίνει ὁ σαλπιγκτὴς
—Ταρατατά... Ταρατατά...
Κι' ἐγὼ μπροστὰ τυμπανιστὴς
Κάνω μέγαλο σαματᾶ...

—Ἕν-δυό! φωνάζει ὁ λοχαγός...
—Ταραπατὰν ταραπατάν...
Κι' ἐγὼ μπροστά... σὰν στρατηγὸς
Νὰ μοῦ μιλήσουν;.. δὲν κοιτᾶν...

Κι' ἔχω μιὰ ἐλπίδα στὴν καρδιὰ
Μιὰ μέρα—Τὰς ἢ ἐπὶ τὰν!
Στὸν πόλεμο μ' ἄλλα παιδιὰ
Δάφνες νὰ δρέψω, παταπάν!..

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

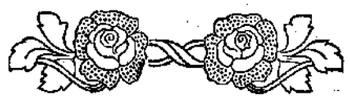

ΡΟΔΟΠΗ Η ΠΑΛΙΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

8.

Ἡ Ροδόπη πείστηκε. Καὶ σὲ λίγο ντυμένη μὲ τὰ ὡραιότερά της φορέματα, μέσα σ' ἕνα κομψὸ καὶ πλούσιο φορεῖο, ποὺ τὸ κρατοῦσαν στοὺς ὤμους τους τέσσερις δοῦλοι, ξεκινοῦσε γιὰ τὴ Μέμφιδα.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βλέπετε, οὔτε σιδηρόδρομοι ὑπῆρχαν, οὔτε αὐτοκίνητα, οὔτε κἂν ἁμάξια. Οἱ φτωχοὶ ταξίδευαν μὲ τὰ πόδια ἢ καβάλλα σὲ κανένα ζῶο κι' οἱ πλούσιοι μὲ φορεῖο. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες ὧρες ἡ Ροδόπη ἦταν στὴν πρωτεύουσα καὶ στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ.

Τὴν δέχθηκαν οἱ φρουροὶ ποὺ φύλαγαν τὶς πόρτες κι' ἅμα ἄκουσαν πῶς ἔρχόταν γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ σανδάλι, τὴν ἔμπασαν σὲ μιὰ μεγάλη σάλλα, ὅπου καὶ πολλὰ ἄλλα κορίτσια περίμεναν τὴ σειρά τους.

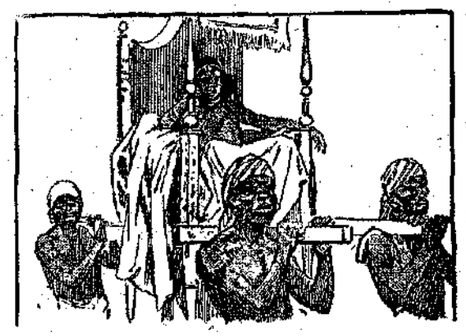

Ἕνα-ἕνα ἀπ' αὐτὰ περνοῦσαν μέ χαρὰ σὲ μιὰν ἄλλη αἴθουσα δίπλα καὶ σὲ λίγο ἔφευγαν μὲ λύπη... Ὅταν ἦρθε κι' ἡ σειρὰ τῆς Ροδόπης μπῆκε κι' αὐτὴ στὴν αἴθουσα ἐκείνη καὶ βρέθηκε ἀντικρὺ στὸν νέο Φαραώ.

—Καλῶς την, τῆς εἶπε αὐτός. Μήπως γνωρίζεις αὐτὸ τὸ σανδάλι;

Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ γνώριζε ἡ Ροδόπη!...— Μὰ εἶναι τὸ δικό μου! φώναξε. Χτὲς μοῦ τὸ ἄρπαξε ἕνας ἀετός!

— Γιὰ φόρεσέ το λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, τῆς λέει ὁ Ψαμμήτιχος.

Ἕνας δοῦλος φόρεσε τῆς Ροδόπης τὸ σανδάλι, ποὺ φυσικά, τῆς ἦρθε ἴσα-ἴσα.

—Ἄ, μπράβο! φώναξε ὁ Φαραώ, ποὺ στεκόταν πίσω της καὶ κοίταζε. Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι ἐκείνη ποὺ γυρεύω. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ γίνῃς γυναίκα μου. Καὶ σήμερα κιόλας θὰ γίνουν οἱ γάμοι.

Ὁ Φαραὼ τὰ εἶπε αὐτὰ μὲ μεγάλη χαρὰ γιατὶ ἔξαρχῆς ἡ Ροδόπη τοῦ ἔκαμε τὴν καλύτερη ἐντύπωση καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιά της, καὶ γιὰ τὴ σεμνότητά της καὶ γιὰ τὴ χάρη της καὶ γιὰ τοὺς ὡραίους της τρόπους. Φαινόταν πραγματικῶς ἄξια νὰ γίνῃ βασίλισσα, κι' ἂν δὲν τῆς ἔρχόταν τὸ σανδάλι, ὁ Ψαμμήτιχος θὰ στενοχωριόταν πολύ.

Οἱ γάμοι λοιπὸν ἔγιναν τὴν ἴδια ἡμέρα —ἢ νὰ ποῦμε καλύτερα, ἄρχισαν, γιατὶ βάσταξαν μέρες πολλές. Κι' ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους, μὲ μεγάλη της ἔκπληξη καὶ χαρά, ἡ Ροδόπη εἶδε καὶ τὸν Αἴσωπο. Ὁ παλιός της φίλος, ποὺ καθὼς ξέρουμε εἶχε φύγει γιὰ περιοδεία, ἔτυχε νὰ βρίσκεται τότε στὴν Αἴγυπτο κι' ὁ Φαραώ, ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴ σοφία του καὶ γιὰ τοὺς μύθους του τὸν δεχόταν συχνὰ στὸ παλάτι καὶ τοῦ ἔκανε τιμὲς μεγάλες. Πόσο χάρηκε ὁ γέρος μυθογράφος ξαναβλέποντας τὴ Ροδόπη τόσο εὐτυχισμένη!

— Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα ἐγώ, τῆς εἶπε, πὼς εἶσαι γεννημένη γιὰ μεγάλα; Νά, ποὺ ἔγινες καὶ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου. Ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ πολὺ καλὴ εἴδηση : Πέρασα ἀπ' τὴ Θράκη, ρώτησα γιὰ τοὺς δικούς σου καὶ

τοὺς βρῆκα. Ὁ παππούς κι' ἡ γιαγιά σου ζοῦν κι' εἶναι πολὺ καλά. Νὰ στείλῃς νὰ τοὺς φέρῃς ἐδῶ νὰ τοὺς ἔχῃς μιὰ κοντά σου.

Αὐτὸ ἔκαμε ἡ Ροδόπη κι' ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ ξαναβρῆκε τὴν οἰκογένειά της. Ἔζησε πολλὰ χρόνια βασίλισσα κι' ὅταν πέθανε, γριὰ πιά, τὴν ἔκαμαν κατὰ τὴ συνήθεια τῶν Αἰγυπτίων, μούμια— δηλαδὴ τὴ βαλσάμωσαν—καὶ τὴν ἔθαψαν στὴ βασιλικὴ πυραμίδα. Στὸν τοῖχο τοῦ τάφου ἔγραψαν μὲ ἱερογλυφικὰ καὶ ὅλη τὴν παράξενη ἱστορία της κι' ἀπὸ κεῖ τὴ μάθαμε καὶ μεῖς. Ἴσως ἀπὸ τὴν παλιὰ ἱστορία τῆς Ροδόπης βγῆκε καὶ τὸ γνωστὸ παραμύθι τῆς Σταχτοπούτας.

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος]

Ἡ Ἐμορφία κουβεντιαζε εὔθυμα μὲ τὸν Ἰωσὴφ ἐνῶ ἀποκοίμιζε ἐπάνω στὰ γόνατά της τὴν μικρὴ Ἑλένη καὶ ὁ κὺρ Πέτρος ἔκανε στοὺς ἐγγονούς του στρατιωτικὰ γυμνάσια.

—Ὁ καϊμένος ὁ γέρο τραγουδιστής, εἶπε ἡ Μαριά, τί καλός! Ὅταν τώρα κι' ἐξῆ βδομάδες ἔμαθα πὼς πέθανε, τὸν ἔκλαψα μὲ τὴν καρδιά μου, μὰ δὲν ἤξερα ἀκόμη πόση εὐγνωμοσύνη τοῦ χρωστοῦσα. Ὁ μπάρμπα Ἀάμπρος μοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο τοῦ Κατωχωριοῦ, ποὺ μοῦ λέει ὅτι ὁ γέρο τραγουδιστὴς μοῦ ἄφησε μὲ διαθήκη ὅσα χρηματάκια εἶχε μαζέψει.

—Ὥστε, Μαριά μου, ἐσὺ εἶσαι πλούσια τώρα! φώναξε ἡ Ἐμορφία. Δόξα σοι ὁ Θεός! Σὲ σένα ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τέτοια εὐτυχία.

—Ὄχι δὰ πλούσια καὶ πολύ, εἶπε γελώντας ἡ Μαριά. Πῆγα νὰ ρωτήσω τὸ γιατρό, ἂν ἔφταναν τὰ χρήματά γιὰ νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλω, γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ τόσο δυνατὴ στοὺς λογαριασμούς. Ἔμαθα λοιπὸν πὼς ὄχι μόνον φτάνουν νὰ διορθώσετε τὸν παλιὸ μύλο καὶ νὰ τὸν κάνετε σὰν καινούργιο καὶ ν' ἀγοράσετε ἐπιπλα, ροῦχα καὶ ὅ,τι ἄλλο σᾶς χρειάζεται, μὰ θὰ περισσέψουν ἀρκετὰ γιὰ νὰ συντηρηθῆτε κάμποσον καιρό, ὥσπου νὰ μπορῶν μπροστὰ οἱ δουλειές. Δὲν θὰ ἐχετε πιὰ χρέη, γιατὶ ὁ τοκογλύφος θὰ πληρωθῆ μὲ τὸ οἰκόπεδο τοῦ μεγάλου μύλου... ἄ ὄχι, λησμόνησα! Τὸ οἰκόπεδο τοῦ μεγάλου μύλου δὲν θὰ τὸ δώσετε στὸν Ἑβραῖο. Ὁ γιατρὸς σκέφθηκε καὶ μοῦ εἶπε πὼς ξέρει κάποιον ποὺ θὰ τὸ ἀγοράσῃ σὲ πολὺ καλύτερη τιμή, γιὰ νὰ πληρώσετε τὸ χρέος καὶ νὰ σᾶς μείνουν καὶ χρήματα. Αὐτὸς μάλιστα ὁ ἀγοραστὴς δὲν σκοπεύει νὰ χτίσῃ πιὰ μύλο κι' αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο γιὰ σᾶς γιατὶ δὲν θὰ ἔχετε συναγωνισμό...

Ἦταν γιὰ ὅλους ἡ θειὰ Μαριὰ

—Ἀλλά, αὐτὰ εἶναι δικά σου χρήματα, Μαριά! φῶναξαν μαζὶ ὁ κὺρ Πέτρος καὶ ἡ Ἐμορφία.

— Καὶ τί νὰ τὰ κάνω ἐγώ; Κι' ἔπειτα, μήπως κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι μέσα στὴν οἰκογένεια, δική σας; Δὲν εἶμαι ἡ μητέρα Μαριά, ἡ θεία Μαριά; Ὅ,τι εἶναι δικό μου εἶναι καὶ δικό σας. Ὅταν θὰ γεράσω καὶ δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ δουλεύω, τὰ παιδιά σας δὲν θ' ἀρνηθοῦν νὰ μὲ τρέφουν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, μικρά μου, πὼς θὰ μοῦ δίνετε ψωμὶ ὅταν δὲν θὰ ἔχω;

—Ὄχι, παντεσπάνι θὰ σοῦ δίνουμε! φώναξε ὁ μικρὸς Ἀναστάσης ποὺ τοῦ ἄρεσαν τὰ γλυκὰ περισσότερο ἀπὸ τὸ ψωμί.

— Καὶ κρέας καὶ κόκκινα αὐγά, καὶ κεράσια κι' ἀπ' ὅλα τὰ καλά! πρόσθεσε ὁ ἀδερφός του, πέφτοντας στὰ γόνατα τῆς Μαριᾶς, ποὺ τὸν σηκωσε στὴν ἀγκαλιά της μὲ πολλὴ ἀγάπη.

— Εὐχαριστῶ, Μαριά μου, εἶπε ὁ Ἰωσὴφ μὲ βαθειὰ συγκίνηση. Δέχομαι τὴν προσφορά σου, μὰ ὄχι γιὰ δῶρο, ἀλλὰ γιὰ δάνειο καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ δουλέψω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ νὰ στὰ δώσω πίσω μιὰ μέρα. Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ αἰσθάνομαι τὴν πιὸ μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ σένα· γιατὶ βλέπεις, Μαριά, ἐσὺ μὲ σώζεις τώρα. Ὅσο ἔβλεπα πὼς δὲν θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ τρέφω τὴ μητέρα μου, τὴ γυναῖκα μου, τὰ παιδιά μου, ἤμουν πολὺ δυστυχισμένος καὶ αὐτὸ μ' ἀρρώσταινε χειρότερα. Τώρα ὅμως θὰ γίνω εὐθὺς καλά. Στεῖλε ἀμέσως ἐργάτες στὸ μύλο, καλή μου Μαριά. Ὥσπου νὰ τελειώσουν οἱ ἐπισκευὲς θὰ εἶμαι ἐντελῶς γερὸς καὶ θὰ μπορέσω νὰ πιάσω δουλειά.

Κι' ἀλήθεια ἔγινε ὅπως εἶπε· γιατὶ κανένα φάρμακο δὲν γιατρεύει γρηγορώτερα ἕναν ἄρρωστο, ὅσο ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ χαρά. Ἡ οἰκογένεια ἐγκαταστάθηκε καὶ πάλι στὸν παλιὸ μύλο ποὺ ἔγινε στερεώτατος καὶ σὰν καινούργιος καὶ τὸ νερὸ τοῦ μικροῦ ποταμιοῦ ἄρχισε πάλι νὰ γυρίζῃ τὴν ρόδα, γιὰ μεγάλη χαρὰ τοῦ Πετράκη. Γιὰ λίγον καιρὸ ἄφησαν τὴν κυρὰ Ἀναστάσαινα στὸ σπίτι τοῦ ἀγροφύλακα γιατὶ ἡ Ἐμορφία δὲν θὰ τὰ κατάφερνε ποτὲ νὰ συγυρίσῃ τὸ σπίτι, ἂν εἶχε νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ τὴν πεθερά της καὶ γιὰ τὰ παιδιά της. «Κι' ἔπειτα ἐμένα, εἶπε ἡ Μαριά, μ' ἀρέσει νὰ περιποιοῦμαι μιὰ γιαγιά. Εἶχα συνηθίσει καλὰ τόσον καιρὸ μὲ τὴ μακαρίτισσα τὴν κυρὰ Μαρία».

Ὡστόσο ἡ δυστυχισμένη ἡ μυλωνοῦ δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφή. Τὸ λογικό της δὲν ξαναγύρισε ποτέ· ἔγινε ὅμως ἥσυχη καὶ ἥμερη καὶ ἔδειχνε ξεχωριστὴ ἀγάπη στὴν Μαριὰ ποὺ συχνὰ τὴ φώναζε «κόρη μου». Λίγο-λίγο ἔσβυνε καὶ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ τὴν πῆγαν στὸ μύλο καὶ πέθανε.

Ὁ κὺρ Πέτρος ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη στὰ χέρια τῆς Μαριᾶς ποὺ τὸν περιποιήθηκε σὰν νὰ ἦταν πατέρας της. Τοῦ ἄρεσε πάντα νὰ τῆς λέει διάφορα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ στρατιωτική του ζωή· ἄλλοτε πάλι διηγόταν πῶς παντρεύτηκε, πῶς γεννήθηκε ἡ Ἐμορφία, πῶς πέθανε ἡ γυναίκα του καὶ ἔφτανε ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθε ἡ Μαριὰ στὸ Πανωχώρι. «Θυμᾶσαι, κόρη μου, πῶς μ' ἐδάγκασες; Εἶχες περίφημα δόντια τότε καὶ τἄχεις ἀκόμη, δὲν εἶναι ἀλήθεια; ἄλλαξες ὅμως χαρακτῆρα. Πόσο μ' ἔκαμες τότε νὰ θυμώσω μαζί σου! Ποῦ νὰ φαντασθῶ ἐγὼ πὼς ἐκεῖνο τὸ διαβολοκόριτσο θὰ γινόταν ὁ καλὸς ἄγγελος ὅλης τῆς οἰκογενειάς μας. Ὁ ἔρχομός σου στὸ σπίτι μου ἦταν εὐλογία Θεοῦ.

Ὁ τοκογλύφος μὲ τὸ χαρτί

Κι' αὐτὸς λοιπὸν τὴν ὠνόμαζε κόρη του! ὦ λοιπόν, δὲν ἦταν ὀρφανὴ ἡ γυφτοπούλα!

Ὅταν πέθανε ὁ γέρο κὺρ Πέτρος, ἡ Μαριὰ βρέθηκε σὲ ἀμηχανία μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ. Τότε οἱ παιδικές της ἀναμνήσεις τῆς ἤρθαν ξανὰ στὸ μυαλό της κι' ἔνοιωσε ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ φύγῃ σὲ ἄλλους τόπους, νὰ ἴδῃ νέους οὐρανούς, νὰ ταξιδέψῃ σὰν τὰ χελιδόνια πρὸς τὸ ἄγνωστο. Μ' αὐτὴ ἡ σκέψη μόνο γιὰ μιὰ στιγμὴ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της. Πῶς μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Πανωχώρι ὅπου τόσο τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι; Οὔτε στὴν Ἐμορφία, οὔτε στὸν Ἰωσήφ, οὔτε στὰ παιδιά τους τόλμησε νὰ εἰπῇ πὼς τῆς πέρασε μιὰ τέτοια ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλό της. Μὰ οὔτε αὐτοὶ εἶχαν σκεφθῆ παρόμοιο πρᾶγμα. Κι' ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο ὅπου εἶχαν θάψει τὸν κὺρ Πέτρο δίπλα στὴν κυρὰ Μαρία, πῆραν ἀπλούστατα τὴν Μαριὰ μαζί τους στὸ μύλο, σὰν νὰ ἦταν τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα καὶ σὰν νὰ ἦταν αὐτονόητο πὼς ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς ἐκεῖ θὰ ἦταν ἡ θέση της· κι' ὅταν ἔφτασαν στὸν μύλο τὴν παρέλαβαν τὰ παιδιὰ καὶ τὴν πῆγαν σὲ μιὰ κάμαρα ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει γι' αὐτὴν μ' ὅλη τους τὴν ἀγάπη ἡ Ἐμορφία καὶ ὁ ἄντρας της καὶ ἀγκαλιάζοντάς την τρυφερὰ τῆς εἶπαν: «Ἐδῶ τώρα εἶναι τὸ σπίτι σου, θεία Μαριά!».

Ἔμεινε στὸ μύλο· καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια ἦταν ἡ ἀδελφή, ἡ θεία, ἡ φίλη, πάντοτε στοργική καὶ ἀγαπητή, πάντοτε ἀκούραστη καὶ ἀφοσιωμένη· ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς χαρᾶς, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἡ παρηγοριὰ ὅλων. Κι' ὅταν πέρασαν τὰ χρόνια καὶ οἱ ὧραιες μαῦρες πλεξίδες της ἄσπρισαν, καὶ κουρασμένη κι' ἐξαντλημένη κάθησε κι' αὐτὴ στὴν πολυθρόνα τῶν γέρων ποὺ εἶχαν ἀπὸ τόσον καιρὸ πεθάνει, εἶδε γύρω της οἰκογένεια μεγάλη καὶ πρόσχαρες μορφὲς ποὺ τῆς ἔλεγαν μὲ ἀγάπη: «Τώρα εἶναι ἡ σειρά μας νὰ ἐργασθοῦμε. Ξεκουράσου, θεία Μαριά!».

Ξεκουράζεται· καὶ μὲ τὸ δίκιο της γιατὶ εἶχε δουλέψει γιὰ ὅλους. Καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀνάμεσα στὸν γερασμένο Ἰωσὴφ ποὺ ἄφησε στοὺς γιοὺς του τὴ διεύθυνση τοῦ μύλου καὶ τῆς Ἐμορφίας ποὺ μὲ τ' ἄσπρα της μαλλιὰ εἶναι τὸ ἴδιο χαριτωμένη ὅπως ἦταν καὶ ἄλλοτε μὲ τὶς ξανθές της πλεξίδες, παρακολουθεῖ μὲ τὴ ματιά της τὰ χελιδόνια ποὺ τραβοῦν μακρυὰ καὶ ὀνειρεύεται ἀκόμη τὰ θαυμάσια πράγματα ποὺ θὰ ἰδοῦνε στὰ μακρυὰ ταξίδια τους. Μὰ δὲν ζηλεύει πιά. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, πιὸ πλατειοὶ καὶ πιὸ φωτεινοὶ οὐρανοὶ καὶ κάθε μέρα ποὺ περνάει τὴν πάει πιὸ κοντὰ σ' αὐτούς. Δὲν εἶναι πιὰ πολὺ μακρυὰ ὁ καιρὸς ποὺ ἡ ψυχή της θ' ἀνοίξῃ τὰ φτερά της καὶ ἡ γυφτοπούλα θὰ πετάξῃ μακρυὰ, στὴν ἄλλη πατρίδα.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑΣ»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1940

Ἔτος 62ον.—Τὸ δωδεκασέλιδο διατηρεῖται, ἀλλ' αὐξάνει λίγο ἡ συνδρομή.—Ἡ ὡραία ὕλη τοῦ 1940.—«Ἡ μικρὴ Πριγκήπισσα» τῆς Κας Burnett.—Ὁ «Γιάννης Καστέρας» τοῦ Al. Badin.—«Λιλή, Παυλῆς καὶ Σία» τῆς Κυρὰ Μάρθας.—Τὰ ἐξωφρενικὰ διηγήματα τοῦ Ἀνανία.—Οἱ προθεσμίες γιὰ τὴν ἀνανέωση.—Τόμοι Διαπλάσεως μὲ ἔκπτωση ὡς ἀμοιβή.—Τὸ ξεσπάθωμα.

Μὲ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο συμπληρώνεται αἰσίως ὁ 61ος χρόνος μου κι' ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρχίζει ὁ 62ος. «Γεγονὸς» στὰ παιδικὰ περιοδικὰ ***ὅλου τοῦ κόσμου***, ποὺ θὰ γιορτασθῆ μάλιστα σὲ λίγο, ὅπως ἀξίζει. Ἐγὼ ὡστόσο, προκειμένου ν' ἀρχίσω νέο χρόνο βρέθηκα σὲ μεγάλο δίλημμα· γιατὶ οἱ περιστάσεις σήμερα εἶναι πολὺ δύσκολες, ἡ «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί», ὅπως ἔλεγαν κι' οἱ Ἀρχαῖοι. Ὅλα τὰ πράγματα ἀκριβήναν καὶ μὲ τὸ μικρό, σχετικῶς, ξεσπάθωμα ποὺ γίνεται δὲν θὰ μποροῦσα νὰ διατηρήσω τὴν ἔκδοσή μου ὅπως ὥς τώρα, ποὺ τὸ κάνω μὲ ζημία μου. Κι' ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: Ἢ θἄπρεπε νὰ καταργήσω τοὐλάχιστο τὸ μηνιαῖο δωδεκασέλιδο, ἢ ν' αὐξήσω λίγο τὴ συνδρομή. Μετὰ πολλοὺς δισταγμούς, ἐπροτίμησα τελικὰ τὸ δεύτερο· γιατὶ σκέφθηκα πὼς αὐτὸ θὰ προτιμοῦσατε καὶ σεῖς. Πραγματικῶς τί εἶναι οἱ εἴκοσι δραχμὲς ποὺ θὰ πληρώνετε παραπάνω τὸ χρόνο, ὅταν μὲ τὴ μικρὴ αὐτὴ θυσία θὰ ἔχετε τὸ τακτικό σας ὀκτασέλιδο κάθε Σάββατο καὶ τὸ ἔκτακτο δωδεκασέλιδό σας, τὸ ἀγαπημένο, κάθε πρωτομηνιά; Εἶμαι βέβαιη πὼς οὔτε ἕνας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ἀνεχόταν τὴν κατάργησή του γιὰ νὰ μείνῃ ἀναύξητη ἡ συνδρομή. Λοιπόν, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1939, ἔτος 62ον καὶ τόμος Β' Περιόδου 47ος, ἡ συνδρομὴ ὁρίζεται γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ σὲ ***120*** δρχ. ἡ ἐτησία, σὲ ***65*** ἡ ἑξάμηνη καὶ σὲ ***35*** ἡ τρίμηνη. Ἡ συνδρομὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς τὸ παρὸν μένει ἡ ἴδια, δηλ. ***Αἰγύπτου***, γρόσια διατ. ***50.— Ἀμερικῆς δολλ. 3.— Ἀγγλίας*** καὶ ὅλων τῶν ἄλλων κρατῶν ***σελλίνια 10.***— ἡ ἐτησία (οἱ ἑξάμηνη καὶ τρίμηνη ἀναλόγως).—Ὅσο γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ 2.50 γίνεται ***δραχμὲς 3.*** (στὸ ἐξωτερικὸ μένει ὅπως ἦταν 5).

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ»

Ἂς ἰδοῦμε τώρα τὴν ὕλη ποὺ σᾶς ἑτοιμάζω γιὰ τὸ 1940, ποὺ προσπάθησα γιὰ τὴν περίσταση, νὰ εἶναι ὡραιότερη καὶ ποικιλώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλο χρόνο.

Καὶ πρῶτα τὰ τρία νέα μου μυθιστορήματα:

Τὸ πρῶτο εἶναι ἕνα θαυμάσιο τῆς Κας *E. Burnett*—τῆς μεγάλης Ἀγγλίδας συγγραφέως ποὺ ἔγραψε καὶ τὸν περίφημο «Μικρὸ Λόρδο», μὲ τὸν τίτλο:

"Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ,,

Ἡ ἡρωΐδα του ἡ Σάρα Κρὴβ, εἶναι ἕνα πλουσιοκόριτσο ἀπὸ τὶς Ἰνδίες ποὺ ὁ πατέρας της τὴν φέρνει στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ σπουδάσῃ. Ἔχει ὅμως τόσο λεπτοὺς τρόπους, τέτοια ψυχικὴ εὐγένεια, τέτοια ἔμφυτη ἀξιοπρέπεια, ποὺ μοιάζει σὰν ἀληθινὴ βασιλοπούλα, καὶ ὅλοι, ἀπὸ τὶς δασκάλες ὥς τὶς ὑπηρέτριες τοῦ σχολείου, τὴ φωνάζουν «μικρὴ πριγκήπισσα». Καὶ τὰ προτερήματά της αὐτὰ τὴν βοηθοῦν ἀργότερα, ὅταν ἡ τύχη ἀλλάζει πολὺ γιὰ τὴν καϊμένη τὴ Σάρα, ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὴ δυστυχία μὲ τὴν ἴδια ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ νὰ μὴ χάσῃ τὸ θάρρος της ὥς τὴν ὥρα ποὺ ἔρχεται ἡ δίκαιη ἀνταμοιβή της.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ποὺ θὰ κρατήσῃ ὅλο τὸ χρόνο θὰ σᾶς γοητεύσῃ καὶ θὰ σᾶς συγκινήσῃ ὅλους. Τὸ ἴδιο ὅμως θὰ ἀρέσῃ καὶ ὁ

"ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ,,

τοῦ *Al. Badin*, τὸ δεύτερό μου μυθιστόρημα, ποὺ πρωτοδημοσιεύθηκε στὸν τόμο τοῦ 1887 καὶ ποὺ τέτοια ἐπιτυχία εἶχε καὶ τότε ἀκόμη, ὥστε ὁ τόμος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ἐξαντλήθηκαν. Μ' ἀλήθεια εἶχαν δίκαιο νὰ ξετρελλαθοῦν οἱ ἀναγνῶστες τοῦ 1887, ὅπως θὰ ξετρελλαθῆτε καὶ σεῖς γιατὶ οἱ περιπέτειες τοῦ Γιάννη Καστέρα ποὺ ξεκινάει μαζὶ μὲ τὰ δυὸ μικρά του ἀδέλφια νὰ βροῦνε τὸ θεῖο τους στὴν Ἀλγερία εἶναι ἀνεκδιήγητες.

Εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ βάλουμε καὶ τρίτο μυθιστόρημα ποὺ δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη ποιὸ θὰ διαλέξω, μὰ ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα του θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλω.

Καὶ τὰ μικρά μας ὅμως δὲν θὰ μείνουν παραπονεμένα. Ἡ ***Κυρὰ Μάρθα*** τοὺς ἑτοιμάζει ἕνα χαριτωμένο μυθιστορηματάκι μὲ τίτλο

"ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ,,

ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Η «ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ»

ποὺ κι' οἱ μεγάλοι θὰ τὸ διαβάζουν μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστηση ὅσο κι' οἱ μικροὶ καὶ ποὺ θὰ κρατήσῃ μιὰ ἑξαμηνία τοὐλάχιστο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ σᾶς διασκεδάσῃ, θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ, θὰ σᾶς κάνῃ νὰ κλαῖτε ἀπὸ τὰ γέλια, εἶναι τὰ ἐξωφρενικὰ διηγήματα ποὺ ἔγραψε ἐπίτηδες γιὰ σᾶς ὁ ***Ἀνανίας***, μὲ τὸν γενικὸ τίτλο :

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Μὴν ἀπορεῖτε μὲ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ δραστηριότητα τοῦ ψυχογιοῦ μου. Ὁ Ἀνανίας μοῦ ἐδήλωσε πὼς φέτος ἔχει τὴν ἀπόφαση νὰ διαψεύσῃ τὴ φήμη του ὡς τεμπέλη καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ διηγήματα αὐτὰ θὰ σᾶς γράφει καὶ τὰ ***«Νέα καὶ Περίεργα»*** σὲ κάθε δωδεκασέλιδο καὶ συχνότερα ἴσως καὶ θὰ σᾶς ἑτοιμάσῃ καὶ δύο, τοὐλάχιστον, ***Κυριακές***, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε καὶ τὰ ***«Χίλια Μύρια»***. Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ θὰ ἔχετε καὶ τὶς τόσο ἀγαπητές σας ***«Ἀθηναΐκὲς Ἐπιστολὲς»*** τοῦ κ. ***Φαίδωνος***, ποὺ ἀπ' τὸ πρῶτο φύλλο του νέου τόμου θὰ ξαναρχίσῃ νὰ σᾶς γράφῃ τακτικά, διάφορα ἐκλεκτὰ ***διηγήματα, δραματάκια καὶ ποιήματα*** τῶν συνεργατῶν μου καὶ πολλοὺς νέους καὶ ἐνδιαφέροντες διαγωνισμοὺς καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους τὸ ***Πένταθλο***, ποὺ θὰ προκηρυχθῇ σ' ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ νέου τόμου.

Καθὼς βλέπετε, ἐγὼ ἔκανα τὸ καθῆκον μου. Καὶ τώρα περιμένω νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ δικό σας ὅπως Πάντα. Καὶ τὸ πρῶτο εἶναι ν' ***ἀνανεώσετε ἐγκαίρως τὴ συνδρομή σας***, ποὺ ὅπως γνωρίζετε εἶναι ὁ μόνος μου πόρος. Φαντάζομαι πὼς οὔτε ἕνας δὲν θὰ παραλείψῃ τὸ καθῆκον αὐτὸ καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ παύσῃ νὰ φέρῃ τὸν ὑπερήφανο τίτλο τοῦ συνδρομητοῦ τῆς «Διαπλάσεως», τοῦ ἀρχαιοτέρου περιοδικοῦ τοῦ κόσμου, ποὺ ἀκριβῶς χάρις σ' αὐτὴ τὴν πιστὴ ἀφοσίωση καὶ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν του ἔφθασε σ' ἕνα τέτοιο ἀξιοζήλευτο ἰωβηλαῖο.

Ἐκεῖνοι ποὺ θ' ἀνανεώσουν ἐγκαίρως τὴ συνδρομή τους γιὰ τὸ 1940 θὰ ἔχουν κι' ἕνα μεγάλο πλεονέκτημα :

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Ὅσοι ἀνανεώσουν τὴ συνδρομή τους ***ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου 1939*** θὰ μποροῦν ν' ἀγοράσουν ***δύο τόμους μου*** τῆς Β' Περιόδου μὲ ***δραχμὲς 70*** μόνο τὸν καθένα, ἀντὶ ***110*** ποὺ πουλιέται (τῶν ἐπαρχιῶν θὰ προσθέσουν 5 δρχ. γιὰ τὰ ταχυδρομικὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ δρχ. 40). Καὶ ὅσοι θ' ἀνανεώσουν ὡς τὶς ***31 Ἰανουαρίου 1940*** θὰ ἔχουν τὸ προνόμιο ν' ἀγοράσουν ***ἕνα τόμο μου*** μὲ τὴν ἴδια ἔκπτωση. Τὸ προνόμιο αὐτὸ γιὰ ὅλους τοὺς δικαιούχους θὰ ἰσχύῃ ὡς ***τὸ τέλος Μαρτίου***. Ὅσοι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θ' ἀνανεώσουν ἐγκαίρως τὴ συνδρομή τους ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἡ προθεσμία αὐτὴ χωρὶς νὰ κάνουν χρήση, δὲν θἄχουν πιὰ τὸ δικαίωμα ν' ἀγοράσουν τόμο μὲ ἔκπτωση. Κι' ἐπειδὴ κι' οἱ τόμοι τῆς Β' Περιόδου ἄρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται, καλὸ εἶναι στὴν παραγγελία σας νὰ σημειώνετε, δύο ἐ-τῶν τόμους, ὥστε ἂν εἶναι ἐξηντλημένος ὁ ἕνας νὰ σᾶς στέλνω χωρὶς χρονοτριβὴ τὸν ἄλλο.

Τὰ μυθιστορήματα ποὺ περιέχει κάθε μου τόμος δημοσιεύθηκαν στὸ 6ο φυλλάδιο αὐτοῦ τοῦ Τόμου καὶ θὰ δημοσιευθοῦν πάλι στὸ δωδεκασέλιδο τοῦ Ἰανουαρίου.

Τὸ δεύτερο καθῆκον σας, ἐξ ἴσου σπουδαῖο, εἶναι

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἂν καθένας ἀπὸ σᾶς ἐνέγραφε ἔστω ***κι' ἕνα*** νέο συνδρομητή, οὔτε τόσες οἰκονομικὲς δυσκολίες θ' ἀντιμετώπιζα καὶ τακτικώτερα δωδεκασέλιδα θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς προσφέρω. Ἡ προκήρυξη τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἐρχόμενο, μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένετε ὡς τότε. Ἀρχίστε ἀπὸ σήμερα νὰ ξεσπαθώνετε γιὰ τὴν ἀγαπητή σας Διάπλασι καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι καὶ κάθε νέος συνδρομητὴς ποὺ ἐγγράφεται ὡς τὶς 31 Δεκεμβρίου ἢ τὶς 31 Ἰανουαρίου ἔχει τὸ ἴδιο προνόμιο μὲ τοὺς παλιοὺς ποὺ ἀνανεώνουν. Αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολὺ στὸ ξεσπάθωμά σας.

Καὶ τώρα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐμπρὸς καὶ καλὴν ἀντάμωση. . . τοῦ χρόνου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 20 Νοεμβρίου 1939

Σ' ΑΥΤΟ τὸ φυλλάδιο, τὰ «Νέα τοῦ 1940» δὲν ἄφησαν τόπο γιὰ Σελίδα Συνεργασίας. Ἀλλὰ στὸ ἐρχόμενο πρῶτο τοῦ Δεκέμβρη καὶ δωδεκασέλιδο, θὰ ὑπάρχῃ καὶ Σελὶς Συνεργασίας καὶ «Ἀθηναΐκὴ Ἐπιστολή» κι' ἀπὸ ὅλα. Μὴν ξεχνᾶτε ἄλλωστε πὼς τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο εἶναι καὶ τὸ πρῶτο τοῦ νέου μου χρόνου καὶ τόμου καὶ θ' ἀρχίζουν σ' αὐτὸ καὶ τὰ νέα μου μυθιστορήματα.

Τώρα ἀφοῦ λήγει ὁ χρόνος πρέπει νὰ ἀνανεώσετε τὴ συνδρομή σας. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρώτιστο καθῆκον τοῦ καλοῦ Διαπλασόπουλου. Κι' ἐπειδὴ κατὰ τὸν κανονισμό, στὶς 30 Νοεμβρίου λήγει καὶ ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1939 ὁποτεδήποτε κι' ἂν ἔγινε ἡ ἔγκριση, σᾶς τὸ θυμίζω γιὰ νὰ μοῦ στείλετε μαζὶ μὲ τὴν συνδρομή σας καὶ 10 δραχμὰς νὰ σᾶς ἀνανεώσω τὸ ψευδώνυμό σας ἤ, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἀλλάξετε, θὰ σᾶς ἐγκρίνω ἄλλο. Αὐτὰ γιὰ σήμερα. Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴ Σημείωση τῶν Εὐσήμων καὶ τὰ λοιπά.

Ναυτάκι, ἔλαβα τὴ Συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεων ποὺ μοῦ ἔστειλες στὶς 5 Νοεμβρίου, δηλαδὴ πρὶν δημοσιευθῇ ἡ σχετικὴ προκήρυξη στὸ προηγούμενο. Ἀλλὰ καθὼς θὰ εἶδες σ' αὐτήν, ὁ Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων εἶναι συγχρόνως καὶ Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας, ἑπομένως πρέπει νὰ μοῦ ξαναστείλῃς τὴ Συλλογή σου αὐτὴ γραμμένη καλλιγραφικά. Μὴν ξεχάσῃς καὶ τὴ δήλωση «δίδω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου κτλ.» ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ λειφθῇ ὑπ' ὄψη μιὰ Συλλογή.

Τάϋ-Σῆ, ἔχω μπροστά μου καὶ τὰ δυὸ γράμματά σου, καὶ τὸ παλιὸ δηλ ποὺ εἶχες ξεχάσει νὰ μοῦ στείλῃς κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔγραφες κατόπι. Ναί, ἡ Ϛ' τάξη θέλει διάβασμα, καὶ «μεγάλο διάβασμα»· ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς ἀφοῦ τελειώσῃς τὸ Γυμνάσιο, ἔχεις καιρὸ νὰ τὸ σκεφτῇς. Πάντως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί πρέπει νὰ σπουδάσῃς. Καθὼς λέει κι' ὁ μπαμπάς, ἐσὺ μόνη σου πρέπει νὰ «ἀποκρυσταλλώσῃς» μιὰ ἀπόφαση. Κι' ἐγὼ λυπήθηκα γιὰ τὸ θάνατο τῆς καλῆς σου φίλης· λυπήθηκα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις στὸ δεύτερο γράμμα σου. Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογραφία σου μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα. Τὸ δυσάρεστο ποὺ σοῦ συνέβη εἶναι κάτι σπάνιο, ἐξαιρετικό. . .

Σκυριανόπουλο, [Νο 2] σοῦ ἀπάντησα στὸ 50ὸ καὶ στὸ 51ο, ὥστε δὲν μπορεῖς νἄχῃς παράπονο. Γιὰ τὸ Πένταθλο ἔχεις δίκιο. Ἔπρεπε νὰ εἶχε προκηρυχθῇ· ἀλλὰ ἐμπόδισε ἡ ἀπουσία τοῦ κ. Φαίδωνος αὐτὸν τὸ καιρὸ—ἦταν ξέρεις στὸ Νοσοκομεῖο ὅπου ἔκανε ἐγχείρηση στὸ μάτι του—καὶ φυσικὰ ἤθελα καὶ τὴ συμβουλή του γιὰ μερικὰ ἀγωνίσματα. Εὐτυχῶς, ὁ κ. Φαίδων ἐγύρισε καλὰ καὶ τώρα πάλι συνεργαζόμαστε, καὶ γιὰ τὸ Πένταθλο ποὺ θὰ προκηρυχθῇ πολὺ γρήγορα καὶ γιὰ ὅλα. Κανένα «μυστήριο» : Σοῦ εἶπα πὼς τὴν ἀλληλογραφία τὴ γράφω ἐγώ. Τί, δὲν πιστεύεις στὴν ὕπαρξη τῆς Διαπλάσεως ; . .

Μπιάνκα Σορέλλι, ἀφοῦ εἶναι δεκατρεῖς κόλλες Διαγωνισμοῦ, θὰ μοῦ τὸ στείλῃς ὡς χειρόγραφο μὲ περικάλυμμα (ταινία) ἢ μέσα σὲ ἀνοιχτὸ φάκελλο, ὁπότε θὰ πληρώσῃς πολὺ λιγώτερα ταχυδρομικά. Πάντως αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι κομμάτι γιὰ τὴν Σελίδα, ἀλλὰ ὑποθέτω ἡ μετάφραση ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ποὺ μοῦ ἔλεγες κάποτε πὼς θὰ μοῦ στείλῃς γιὰ τὸ φύλλο. Ὅτι κι' ἂν εἶναι μὴ διστάζεις. Ἐγὼ θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου. Κι' ἂν εἶναι ἕνα καλὸ διήγημα καλὰ μεταφρασμένο καθόλου ἀπίθανο καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσω. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις, καὶ χαίρεται ποὺ θὰ σὲ ξαναδῇ τὸ καλοκαίρι ὅπως ὅλοι μας.

Καμμιὰ τάξη ***Αἰγιοπελαγίτη***, δὲν εἶναι δύσκολη, ὅταν ὁ μαθητὴς διαβάζει ὅπως ἐσύ. Χαίρω πολὺ γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, προπάντων γιὰ τὴν εὐδόκιμη δράση σου στὴν ΕΟΝ. Ἀλλὰ γιατὶ λὲς πὼς δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς ; Τὸ ὅτι δὲν παίρνεις μεγάλο μέρος στὴν ἄλλη κίνηση δὲν ἐμποδίζει νὰ βρίσκῃς θέματα γιὰ Ἀλληλογραφία μαζύ μου, ὅπως ἔκαμες στὸ σημερινό σου μεγάλο καὶ ἐνδιαφέρον γράμμα σου. Ναὶ ὁ κ. Φαίδων εἶναι τώρα ἐντελῶς καλὰ καὶ βλέπει περίφημα. Βέβαια ποὺ στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τὸν περιποιήθηκαν ἐξαιρετικὰ γιατὶ ἦταν πολὺ γνωστὸς καὶ στοὺς γιατροὺς καὶ στὶς ἀδελφές.

Στέφανε Ἀμάραντε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα ἐνθουσιώδη σοῦ ἐνέπνευσε ἡ προσεχὴς εἴσοδός μου στὸν 62ο χρόνο. Καθὼς βλέπεις στὰ σημερινὰ «Νέα τοῦ 1940», ὁ νέος μου τόμος θὰ εἶναι ἀνώτερος κατὰ τὴν ὕλη ἀπὸ κάθε προηγούμενο. Ναί, κι' ἐγὼ ἐλπίζω πὼς ὁ ἑορτασμὸς τῶν Ἑξηντάχρονων μου θὰ δώσῃ ἀφορμὴ σ' ἕνα γενναῖο ξεσπάθωμα καὶ πὼς πολλοὶ συνδρομηταὶ θὰ προστεθοῦν σ' ὅσους ἔχω τώρα, πρᾶγμα ἀναγκαιότατο στὶς σημερινὲς δύσκολες περιστάσεις, ποὺ μὲ ἀνάγκασαν ν' αὐξήσω λίγο καὶ τὴ συνδρομή.

Κάνεις καλά, ***Νεράϊδα τῆς Μάνης***, ποὺ δὲν ἀφήνεις τώρα νὰ περνᾷ πολὺς καιρὸς χωρὶς νὰ μοῦ γράφῃς. Ἡ Ἀλληλογραφία μαζὶ μοῦ δίνει κι εὐχαρίστηση κι' ὠφέλεια. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ ποὺ εἶδες μὲ τόσο ἐνδιαφέρον τὸν «Ποπολάρο» του ἀπὸ τὸν θίασο τῆς κ. Ἀνδρεάδη, καὶ ποὺ στὸ σχολεῖο ὅταν ὁ καθηγητής σᾶς ρωτᾷ «ποιὸν συγγραφέα θέλετε νὰ διαβάσουμε σήμερα ;» φωνάζεις : «τὸν κ. Ξενόπουλο !» κι' αὐτὸ ὄχι γιατὶ τὸν ἀγαπᾷς σὰν διαπλασοπούλα, ἀλλὰ γιατὶ πραγματικῶς τὰ ἔργα του σοῦ ἀρέσουν «περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλου συγγραφέα», ὅπως θὰ καὶ στὶς συμμαθήτριές σου. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ μάθῃς πὼς λύνονται οἱ Ἀσκήσεις εἶναι νὰ συγκρίνῃς τὶς δημοσιευόμενες μὲ τὶς λύσεις τους, ὅταν δημοσιεύονται κι' αὐτές

Ἀκρίτα, χαίρω ποὺ συνήθισες τὴ νέα ζωὴ καὶ δὲν εἶσαι πιὰ σὰν ξένος. Γιὰ τὸ κομμάτι σου εἶδες τὴν τύχη του στὸ προηγούμενο. Τὸ γράμμα σου δὲν ἔχει οὔτε διαμονὴ οὔτε χρονολογία. Αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ παραλείπονται ποτὲ γιατὶ μπορῶ ἐγὼ νὰ θυμᾶμαι ποῦ μένει κάθε φίλος μου, ἢ νὰ μαντεύω πότε κάθησε νὰ μοῦ γράψῃ ;

Ἡ ***Γαρδένια*** ὅταν διάβασε πὼς ὁ κ. Φαίδων πήγαινε στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ νὰ τοῦ κάμουν ἐγχείρηση, ἐνόμισε πὼς ἦταν... πρωταπ[illegible]ως τότε μὲ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἦταν ἀλήθεια, λυπήθηκε πολὺ καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ ἀπ' τὴν καρδιά της νὰ εἶναι σύντομη ἡ ἀνάρρωσή του. Ὁ κ. Φαίδων τὴν εὐχαριστεῖ πολύ. Καὶ νὰ ποὺ ὁ Θεὸς τὴν ἄκουσε καὶ τώρα εἶναι ἐντελῶς καλά. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ καμμιὰ σπουδαία «ἀρρώστεια». Ὁ καταρράκτης εἶναι μιὰ πάθηση τῶν ματιῶν, ποὺ γιατρεύεται μὲ μιὰ πολλὴ λεπτὴ καὶ δύσκολη γιὰ τὸ γιατρὸ ἐγχείρηση, ἀλλὰ γρήγορη κι' ἀνώδυνη. Ναὶ θὰ εἶμαι πολλὴ εὐχαριστημένη ἂν θὰ μοῦ γράφῃ δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ μῆνα. Στὴν ἐρώτησή της ἀπαντῶ ὄχι.

Βλέπεις σήμερα, ***Μάγκα***, τὰ Νέα τοῦ 1940, καὶ πιστεύω πὼς θὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ἤθελες νὰ δημοσιεύσω τὰ «Μυστικὰ τοῦ Βάλτου» τὸ νέο μυθιστόρημα τῆς κ. Δέλτα. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσα ἀφοῦ εἶναι τυπωμένο σὲ βιβλίο ; Μὴ βλέπεις τὰ ξένα ποὺ μεταφράζω, τὰ ἑλληνικὰ εἶναι ἄλλο. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Τὸ σκίτσο ποὺ λὲς μοῦ τὸ ἔστειλες· Δὲν τὸ βρῆκα μέσα στὸ γράμμα σου. Σὲ περιμένω νἄρθῃς μὲ τοὺς φίλους σου ποὺ τοὺς ἔπεισες νὰ γίνουν συνδρομηταὶ καὶ νὰ ἱδρύσετε Σύλλογο καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ φροντίζεις τόσο γιὰ τὴ διάδοσή μου,

Ἐγὼ πάλι, ***Μελέαγρε***, δὲν παραδέχουμαι πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς καλὸς ποιητὴς καὶ κακὸς ἄνθρωπος. Μερικοὺς ποὺ τοὺς κατηγοροῦν, μοῦ φαίνεται πὼς τοὺς παρεξηγοῦν ἢ τοὺς συκοφαντοῦν. Βέβαια ὑπῆρξαν καὶ καλοὶ ποιηταὶ μὲ πολλὰ ἀνθρώπινα ἐλαττώματα. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνα ποὺ παραβλάπτουν τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ψυχικὴ εὐγένεια. Ναὶ ἡ ἐγχείρηση τοῦ κ. Φαίδωνος ἐπέτυχε πολύ, ἀλλὰ θ' ἀργήσῃ ἀκόμα νὰ μεταχειριστῇ τὰ μάτια του, γιὰ γράψιμο καὶ γιὰ διάβασμα. Πρὸς τὸ παρὸν τοῦ διαβάζουν κι' ὑπαγορεύει, ἔτσι θὰ ὑπαγορεύσῃ καὶ τὴν Ἐπιστολὴ ποὺ θὰ διαβάσετε στὸ ἐρχόμενο.

Σίφουνα, γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ κ. Φαίδωνος, ποὺ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον, εἶδες τί ἀπαντῶ παραπάνω στὸ Μελέαγρο. Ναὶ τὰ γοῦστα μὲ τὴν ἡλικία ἀλλάζουν. Ἔτσι κι' ἐσύ, μικρότερος, δὲν ἔβρισκες γοῦστο, παρὰ μόνο στ' ἀναγνώσματα τῆς κυρά-Μάρθας καὶ σὲ κανένα Π. Πνεῦμα, ἐνῷ σήμερα, ποὺ εἶσαι ἔφηβος σοῦ ἀρέσουν ὅλα ὅσα δημοσιεύω. Κι' ὅπως παρατηρεῖς, τὸ περιοδικό μου εἶναι γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες. Καὶ τὰ πιὸ ἀνεπτυγμένα παιδιὰ βρίσκουν σ' αὐτὸ κάτι ποὺ τοὺς ἀρέσει. Θυμήσου λίγο καὶ τὸν «Μπάρμπα Μακρυπόδη». . .

Ἀλήθεια, ***Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας***, φέτος οἱ ἀντιγραμμένες Ἀσκήσεις ἦταν πάρα πολλές, κι' οὔτε παρεξηγῶ τὶς καταγγελίες σου. Ἀλλὰ αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀποδοθῇ καὶ σὲ μιὰ παράλειψη δική μου. Στὴν προκήρυξη δηλ. τοῦ Διαγωνισμοῦ γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τοῦ 1939 παρέλειψα νὰ ζητήσω τὴ δήλωση «δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου κτλ.». Στὴν καινούργια προκήρυξη τὴν ζητῶ ὡς ἀπαραίτητη κι' ἐλπίζω πὼς καθένας θὰ διστάσῃ νὰ στείλῃ ἀντιγραμμένες Ἀσκήσεις καὶ νὰ δώσῃ τὸ λόγο τῆς τιμῆς του πὼς εἶναι δικές του. Σημείωσε τώρα καὶ τὸ ἑξῆς : ὁ Γ. Α. καὶ ὁ Α. Ν. εἶναι ἕνα πρόσωπο, ἡ δὲ Μ. Κ. ἀδελφή του. Ὥστε οἱ τρεῖς εἶναι μόνο ἕνας. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ.

Τὸ πιστεύω, ***Ἀδολάρ***, πὼς ἡ ἔλλειψη τῆς «Ἀθηναΐκῆς Ἐπιστολῆς» σᾶς ἔγινε πολλὴ αἰσθητὴ ὅλον αὐτὸν τὸ μῆνα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ξαναρχίζει καὶ θὰ εἶναι πιά, ἂς ἐλπίσουμε, ταχτική. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν δημοσιεύονται μόνο εἰκονογραφη-

μένα Π. Πνεύματα, σύμπτωση ἦταν νὰ ἔχω γιὰ δυὸ τρία φύλλα συνεχῶς Τὰ «Νέα τοῦ 1940» πιστεύω νὰ σὲ ἱκανοποίησαν.

Ὁ ἀγαπητός μου παλιὸς φίλος καὶ συνεργάτης κ. Ν. Χατζιδάκης, ὁμότιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ λογοτέχνης γνωστότατος μὲ τὸ ψευδώνυμο *«Ζέφυρος Βραδυνός»* μοῦ ἀναγγέλλει μ' ἕνα χαριτωμένο του γράμμα πὼς ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου ἐκδίδει ἕνα τόμο μὲ ξένα ποιήματα μεταφρασμένα ἀπ' τὸν ἴδιο. Ὁ τόμος αὐτὸς μὲ τὸν τίτλο *«Ξενικὰ Δουλοΰδια»* θὰ περιέχῃ ποιήματα μεγάλων ποιητῶν—γιὰ μεγάλους βέβαια—Ἄγγλων, Γάλλων, Γερμανῶν, Δανῶν, Ἰταλῶν, Νορβηγῶν καὶ Σουηδῶν—ὁ κ. Χατζιδάκης ξαίρετε εἶναι ἐκτάκτως γλωσσομαθής — καὶ θὰ πωλεῖται στὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα δραχμὲς 50. Τὴν καλλιτεχνικὴ αὐτὴ ἔκδοση συσταίνω θερμὰ στὰ μεγάλα Διαπλασόπουλα καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Χατζιδάκης μοῦ στέλνει γιὰ τὰ *«Ξενικὰ Δουλοΰδια»* κι' αὐτοὺς τοὺς στίχους :

Τὰ μάτια ἀπὸ τόπους μακρυνούς
Ἄλλα ἀπὸ ξένα ἀνθόσπαρτα κορβόλια
Κι' ἄλλα κάτω ἀπὸ μαύρους οὐρανούς,
Μέσα σὲ πάγους κι' ἔρμα ἀραξοβόλια.

Τὰ μάτια μὲ πόθο στὴν καρδιὰ
Στὸ λιόλουστό μας χῶμα νὰ τὰ σπείρω,
Νὰ σμίξῃ ἡ ξωτικιά τους μυρωδιὰ
Μὲ τὸ γλυκὸ τῶν λουλουδιῶν μας μύρο.

Δὲν εἶναι ὡραῖο ; Ἔ, ἔτσι ὡραῖες εἶναι καὶ οἱ μεταφράσεις τοῦ κ. Χατζιδάκη.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Λευκὴν Καμέλιαν*** (ἔδειξα τὸ γράμμα σου στὴν δ. Ταρσούλη, ποὺ μοῦ εἶπε πὼς κι' ἀκείνη εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ γνωριμία σου') ***Κορίτσι τῆς Ἑλλάδος*** (ἔγινε ἡ προσθήκη στὴν ἀγγελία σου· περιμένω τώρα καὶ τὰ γράμματα ποὺ θὰ μοῦ γράφεις μὲ τὸ ἐγκεκριμένο σοῦ ψευδώνυμο') ***Λυγαριὰν*** (ἔλαβα τὶς ἀπαντήσεις σου στοὺς καλοκαιρινοὺς Διαγωνισμοὺς καθὼς καὶ τὴν συνδρομὴ τοῦ 1940· ὅπως βλέπεις σήμερα θὰ στείλῃς ἀκόμη 20 δραχμές. Ἀνανεώνεις ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. *Ἐκείνη ποὺ ρωτᾶς εἶναι συνδρομήτρια*') ***Γιοῦλι*** (ἔστειλα περιμένω') ***Κόμητα φὸν Σπέε*** (δεκτὰ καὶ τὰ δυό') ***Ρόμπερ Ταϊλὸρ*** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ') ***Δωδωναῖον*** (ἔλαβα καὶ περιμένω· φίλησέ μου τὸν μικρὸ Κωστάκη· σ' εὐχαριστοῦν ὅλοι') ***Ἄστρον Γλάρον*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀπουσίας τοῦ κ. *Γυμνασιάρχη*· ἐκλεκτότατα πράγματα, βλέπω, διάβασες κι' αὐτὸν τὸν καιρό') ***Ἰβανόην*** (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις τώρα πιὸ συχνά· ὁ κ. *Φαίδων* σ' εὐχαριστεῖ') ***Ροζελάντειαν*** (τὸ κομμάτι ποὺ λές δημοσιεύθηκε, ὥστε κανονικὰ ἐπάλθηκε τοῦτο ποὺ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του· καλὴ πρόοδο στὸ Ἀγγλικό· Ἰστιτοῦτο· σὲ περιμένω') ***Νηρέα*** (ἔδωσα τ' ὡραῖο σου γράμμα στὸν κ. *Φαίδωνα* ποὺ συγκινήθηκε πολύ· καὶ τὸ ἄλλο σου σ' ἐμένα ποικίλο κι' ἐνδιαφέρον· ὡραία καὶ ἡ φωτογραφία ποὺ θὰ δημοσιευτῇ· ἔλαβα ὁπὸ σημείωση καὶ τὴν αἴτησή σου γιὰ τὸ ποίημα· χαίρω ποὺ θὰ γραφτοῦν συνδρομηταὶ καὶ ἄλλοι ἀπ' τὴν τάξη σου καὶ περιμένω') ***Ἱεροξεταστὴν*** (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· τώρα, βλέπεις, ἐνημερώθηκε ἡ ἀλληλογραφία μου, ἑπομένως θ' ἀπαντῶ πιὸ γρήγορα σ' ὅτι μὲ ρωτᾶ ὁ Σύλλογός σας') ***Βασίλισσα Νεφερτίτι***, ***Ἴσιδα*** κτλ. κτλ.

Τελευταῖα ἀντίτυπα :

"ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ,,

Τὸ ἔκτακτο τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας»

200 σελίδες, 100 Συνεργάτες
— — 50 εἰκόνες. — —

Γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα :

Ἄδετο Δραχ. 40.—
Δεμένο » 55.—

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ἰανουαρίου 1940.

619. Δεξίγριφος

Μιὰ νότα ἂν ἑνώσῃς
Μὲ κάποια μετοχή
Ἄνδρα σοφὸ θὰ κάμῃς
Σ' ἀρχαία ἐποχή.

Ρεπόρτερ

620. Μεταγραμματισμὸς

Κάτοικου στὴν Ἄπω Ἀσία,
Ἂν τ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Κάτοικος θὰ γίνῃ πάλι,
Ἀλλὰ στὴ Σκανδιναυία.

Ἀρτανιὰν

621. Τονάγριφος

Αὐστηρό, σκληρό, μὰ πρέπει
Νὰ ὑπακούσῃ σ' αὐτὸ ὅλοι.
Τώρα τόνο κατεβάζει
Κι' ἀπροόπτως παρουσιάζει
Περιφέρεια τοῦ κράτους
Μὲ πρωτεύουσα μιὰ πόλι.

Ρεπόρτερ

622. Ἀναγραμματισμὸς

Ἕνα μεγάλο ποιητή,
Τῶν Σταυροφόρων ὑμνητὴ
Τὸν ἀναγραμματίζεις
Καὶ χρόνο κάθε ρήματος
Μὲ τοῦτο σχηματίζεις.

Ἀρτανιὰν

623. Αἴνιγμα

Οἱ Ἕλληνες μὲ ἔχουνε,
Σύ, Ἕλλην, δὲν μὲ ἔχεις.
Οἱ Τοῦρκοι δὲν μὲ ἔχουνε,
Ἂν γίνῃς Τοῦρκος, μ' ἔχῃς.

Σκυριανόπουλο

624. Πυραμὶς

+	=Σύμφωνον.
+	=Ἅγιον ζῶον
+	=Μέλος τοῦ σώματος.
+	=Ποταμός.
****+****	=Ὅμηρ. ἥρως.
*****+*****	=Στρατηγὸς τοῦ Βυζαντίου.

Οἱ σταυροὶ καθέτως πόλις τῆς Βουλγαρίας.

625. Κρυπτογραφικὸν

12345=Μοῦσα.
213 =Θεά.
323 =Σύνδεσμος.
4523 =Χρον. ἐπίρρημα.
526 =Θεότης τῆς Μυθολογίας.

Λευκὴ Καμέλια

626. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ προστεθῇ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις τ' ἀρχικὰ τῶν ὁποίων ν' ἀποτελοῦν Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα.

Ὄνος, ρίς, ἔλος, Ρωμᾶ, Κῦρος

Γαλανομμάτα

627. Φωνηεντόλιπον

Τ-νκν-τν-πσν-νκν-ρστ.

Γαλανομμάτα

628. Γρῖφος

Φίλιππε δεῖ ἀνὰ λήθη ἀνῆκον ὠμὴ ἄνευ σὲ βίαν.

(Παλαιὸς) Κατάσκοπος 33

Τέλος τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 37

451. Γαληνίτης (γαλήνη, τὶς).— 452. Ράκος (Ρᾶ, Κῶς).—453. Λάγηνος-Γαληνός.—454. Ὁ Σίμων (Σίμος), Σύμη. — 455.

Σ Υ Σ
Σ Ω Ο Σ
Σ Α Ρ Ο Σ
Σ Ι Φ Ν Ο Σ
Σ Ε Ι Ρ Ι Ο Σ
Σ Ο Φ Ο Κ Λ Η Σ
Σ Π Ε Ρ Χ Ε Ι Ο Σ
Σ Τ Ρ Α Τ Α Ρ Χ Η Σ

456. ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ(Ἔρεσσός, ροφός, σπόρος, φόνος, ὀροφή, νέφος, ἦρ).— 457-461. Διὰ τοῦ Ρ : *πόρος, ρῆμα, μέρος, χώρα, κηρός.*—462. ΞΕΝΟΦΩΝ (Ξένος, Ἐχθρός, Νότος, Ὀργή, Φέρω, Ὠκύς, Νόσος).—463. Χαλεπόν, ἐσθλὸν ἔμμεναι.— 464. ***Διαίρει καὶ βασίλευε*** (δι' αι ρικε, βα σ' ηλ, ε βε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ'— 573]

Δελφοῦδω: [ΑΘ'—548]. Τσάρε, εὐχαριστῶ, ἔστελα. Ἄγνωστε «Χ» μένουμε στὸ ἴδιο σπίτι ; Μήπως εἶσαι τὸ ΣΚΓΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ ; ;

[ΑΘ'— 574]

Ζοζὲ Μοχίκα, ποιὰ ἡ Λ]οίς σου ; Ἐξακολουθεῖ ἡ [ΑΘ'—294] ; ***Γαρδένια***

[ΑΘ'— 575]

Προσκαλῶ τὰ μεγαλύτερα διαπλασόπουλα, καὶ κυρίως τὰ παλαιότερα ποὺ δὲν εἶναι στὴν «κίνησι», τὴν 1 Δεκεμβρίου, ὥραν 5 μ. μ. στὰ Προπύλαια Πανεπιστημίου. Ἔχω νὰ κάμω μιὰν ἐνδιαφέρουσα πρόταση. ***Κωστάκης Καπούρης***

Ἰάσων, Δεινοκράτους 57

[ΑΘ' —576]

Στὴν γραμματέα μας ***Ντανιὲλ Νταριὲ*** στέλνουμε τὶς θερμότερες εὐχές μας.

Ράδιο-Ἑλλὰς

[ΑΘ'— 577]

Ντανιὲλ Νταριέ, δὲν ξεύρω δυστυχῶς μεγαλύτερες λέξεις νὰ Σοῦ εὐχηθῶ γιὰ τὴν γιορτή Σου, ἀπ' τὶς κοινές : Μύριες καρδιόβαλτες εὐχές.

Κυρίαρχος Διαπλασόκοσμου

[ΑΘ' — 578]

Δημοψήφισμα Συλλόγων

Πρῶτος : ***«Τρελλοπαρέα»*** 193 ψ.
Δεύτερος : ***«Εὔθ. Συντροφιὰ»*** 129 ψ.
Τρίτος : ***«Μυστ. Κατάσκοποι»*** 66 ψ.

Ζουρλοπαρέα : 60 ψ., Ραδιο-Ἑλλάς, Διαβολάκια, κλπ.—Βραδεύονται : Διλίκα, Ὁ. Τοῦτατ. ***Ὑποκόμης Σέσιλ***

[ΑΘ' —579]

Καίτη, (Ντανιέλ). Στὴν γιορτούλα σου δέξου πολλὲς εἰλικρινεῖς εὐχές μου.

Λέων (Ὀπαδὸς)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις